

Z Kladrub do kaňonu říčky Úhlavky pod Jirnou

Přírodou Tachovska

MIROSLAV TRÉGLER

Tachovsko – Vrch Jirná (523 m) se zvedá jižně od centra Stříbra a mám ho spojen s mnoha pohledy na město. Je zalesněný a zvýrazněný stožárem vysílače, takže prakticky nezaměnitelný. Při západním úpatí Jirné si prolámala říčka Úhlavka hluboký skalnatý kaňon s několika meandry a spěchá tudy ke Mži.

Do kaňonu Úhlavky jsem tentokrát vyrazil z Kladrub, nejprve stromořadím k upravenému hřbitovu s udržovaným kostelíkem, poté kolem skládky odpadů k lesu a prudkou, vlhkou a šerou strání dolů. K říčce – po silné obvě - rozlezlé po celé šíři údolní nivy, jsem dospěl v místě štoly Cecílie. Dokud to

bylo možné, šel jsme při vodě, až mne oplocený objekt „vyhnal“ zpět do strání. Kousek před železničním viaduktem trati z Plzně do Chebu (a vlastně pod stříbrským nádražím) narazila Úhlavka na mohutná fylitová skaliska a obrátila o 180° svůj tok. To ostatně činí vícekrát na pouti krajinou od pramene u Velkých Dvorců po Stříbro, ale nikde takto ostře a pompézně.

Za velké vody není radno věřit lávkám a tak jsem došel až do Stříbra a tam překonal „veletok“ bezpečně po silničním mostě a navíc si vyfotil „utopený“ soutok Mže a Úhlavky. Cestou nad pravým břehem, proti proudu, jsem se vrátil ke zmíněným skalám. Vyrůstají ze stráně a z nich zase křivé borovice. Fylity jsou intenzívně provrásněné a prorostlé četnými bělavými žilkami sekrečního křemene. I přes zimu zelené kapradiny, padající ve shlucích ze skalních teras a hran, se jmenují

Kladruby. Klášterní chrám se zrcadlí v zatopené nivě místní říčky Úhlavky. Foto: Miroslav Trégler

osladič obecný. Na Tachovsku v říčních a potočních údolích běžný druh. Za největším skaliskem následují dva žlaby. Prvním se valí dolů voda, bílá, prokysličená desítkami přejelek a vodopádků. Druhý, suchý a oplocený, je starým důlním dílem, vytěženou žílou s nápadnými osypy sutí.

Vylezete – li po suti až nahoru na hranu údolí, otevře se vám dílčí výhled na západní okraj Stříbra s velkým šedým flekem fotovoltaických elektráren. O něco výše z lesní mýtiny spatříte nejvyšší bod Stříbrské pahorkatiny, Vlčí horu u Černošima. Druhý nejvyšší téže pahorkatiny – Hradištský vrch - objevíte z holiny kousek po vrcholem Jirné a k tomu řadu významných vrchů Tepelské vrchoviny. Zleva to jsou Milkovské čihadlo a Ovčí vrch a před nimi „schovaný“ Krasíkov, Špičák s trachytovým lomem (to je ta světlá šmouha ve sva-hu), Štenský vrch a mohutný

hřbet vrchů Branišovského a Třebounského. Celkem monotónní geologickou stavbu Jirné narušuje vložka slepenců či pískovců v severním svahu. Jen bedlivě pozorujte strukturu balvanů kolem cest.

Je několik způsobů, jak se z Jirné vrátit do Kladrub. Já to zkusil lesní strání s desítkami, možná stovkami, mravenčích kup a trefil jsme se přesně v místa, kde do Úhlavky vtéká Žďarský potok. I tady se voda roztáhla do celé nivy a tak se dalo ke klášteru dojít jedině „přes kopec“. Kolem zarostlého úvozu, kudy prý dříve vedla zemská stezka a „lesního hřbitova a školky“ (aneb Jak roste les a jak se rozpadá dřevo). Velké památné duby nedaleko kláštera jsem tentokrát vynechal. Pro jednu to bez nich vydržím. Byl podvečer, slunce již nízko a barokní gotika klášterního chrámu se odrážela v tmavé vodě dočasného jezera.

TD 26.1.2011